

hvis vi træffer en Ordning, som slet ingen Sikkerhed byder Landet, og som kan føre det med sig, at Landet inddrages i en Konflikt, hvor de store Stater tørner mod hinanden. Og jeg forstaar slet ikke, at man navnlig med Henblik paa Forholdene hos vor Nabostat i dette Øjeblik kan være interesseret i at skabe den Hærordning, som Regeringens Forslag søger at skabe. Eet af to forekommer nemlig mig at maatte være Tilfældet. Enten er Tyskland — og det er jo det, der tænkes paa — saa svagt, at det ikke kan tænke paa at føre nogen Krig, derfor heller ikke at foretage et Angreb paa Danmark, og hvis det er Tilfældet, har Danmark ikke Brug for at have en stor og kostbar Hær, som skal gøre et Forsøg paa at afværge et eventuelt Overfald fra tysk Side, og naar der ikke er Brug for den, saa vil de Penge, som Regeringens Forslag vil koste aarlig, være en spildt Udgift. Men der er den anden Mulighed, at Tyskland, naar et vist Antal Aar er gaaet, er kommet til Kræfter igen, saaledes at det kan tænke paa at danne sig en stærk Hær, hvordan nu Tyskland vil danne den. Men hvis det bliver Tilfældet, saa viser, forekommer det mig, de Tal, her er nævnt angaaende Størrelsen af de Hære, hvormed der blev opereret i Verdenskrigen, at det Militærapparat, Danmark i saa Fald kan stille paa Benene, navnlig i Betragtning af Danmarks geografiske Natur, er fuldstændig unyttigt, fuldstændig ubrugbart. Men det vil jo sige, at ogsaa under den Forudsætning er en dansk Hær unyttig og Pengene givet ud til ingen Verdens Nytte. Jeg vil her desuden anføre en Ejendommelighed, som har slaet mig ved Forslaget, nemlig at man vil lægge forholdsvis mere Mandskab over i Jylland, en Foranstaltning, som naturligvis ikke kan fortolkes paa anden Maade fra Nabostatens Side, end at det er en uelskværdig Handling. Dette forekommer det mig staa i en saa mærkværdig Modsætning til de Betragtninger, der blev gjort gældende her i det høje Ting, den Gang man drøftede den højtærede Kirkeministers særlige Udenrigspolitik, da han benyttede daværende Kaptajn Lütken som sin private Gesandt i Tyskland. Den Gang forsvarede man nemlig den højtærede Kirkeminister med den Betragtning, at hans Handlemaade var saa overmaade værdifuld, fordi det var magtpaaliggende for det svage Danmark at komme i et godt og venskabeligt Forstaaelsesforhold til det militært stærke Tyskland. Hvorledes kan man saa, naar man den Gang forsvarede den højtærede Kirkeminister med den Betragt-

ning, i Forventning om, at Tyskland den Gang i Fremtiden vil kunne blive en stærk Militærstat, foretage netop den Omlægning af Hærstyrkerne, som af Tyskland nødvendigvis maa blive opfattet som en uelskværdig Handling.

Det forekommer derfor mig, at Verdenskrigens Erfaringer i høj Grad taler mod den Forsvarsordning, som den højtærede Regering her har foreslaaet. Men dertil kommer en Betragtning, som jeg slutelig vil nævne, og det er, at man fra sagkyndig militær Side i saa overordentlig høj Grad er utilfreds med Regeringens Forslag, ja, endogsaa er utilfreds med det konservative Overbud i Forhold til Regeringens Forslag. Jeg har læst en Artikel af „Gads danske Magasin“ af Oberstløjtnant Dalhoff-Nielsen. I denne Artikel beskæftiger denne militære sagkyndige sig ikke med Regeringens Forslag, det finder slet ikke Naade for hans Øjne, han beskæftiger sig derimod med de Konservatives, og om dette Forslag siger han: Alt i alt er de Konservatives Forslag vel bedre end Venstres, men det er og bliver Dillettanteri. Hvis den ærede Formand tillader det, maa jeg læse et Par Citater til, de er ganske korte. Han siger i sin Artikel Side 332: „Fælles for begge Forslag er den Ejendommelighed, at de politisk og strategisk svæver fuldstændig i Luften.“ Han siger Side 233: „I de Konservatives Plan leder man forgæves efter et Holdepunkt.“ Side 235 siger han ud fra en lignende Tankegang som den, jeg her har gjort gældende, at Krigen i Fremtiden maa blive mindst lige saa omfattende, som Verdenskrigen har været, paa Grund af Interessernes Verdensomspænden, følgende: „Det er ikke længer en Kamp mellem nationale Hære, men mellem krigersk organiserede Nationer, som Fremtiden maa regne med.“ Angaaende Hærens Virkning i de forskellige Landsdele siger han Side 237: „Der er dog ingen, der tror paa Muligheden af at forsvare Jylland med 7 Regimenter svagt uddannet Fodfolk, selv med Bistand af en to Maaneders Landstorm — uden en Antydning af et fast Støttepunkt. En saadan Arméstump med blot to svage Regimenter Rytteri svæver helt og holdent i Luften, og det nytter ikke det fjerneste, at der stables en Masse Artilleri op bagved; thi den svage Front kan ikke beskytte det, Fløjene bliver omredet og Artilleriet angrebet i Ryggen.“ Det er den Dom, en militær sagkyndig fælder over det Forslag, det konservative Folkeparti har stillet, og som er mere vidtgaaende end Partiet Venstres. Jeg tror, at et meget stort Fler-